

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1534/2025
30.01.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Војин Шуша, адвокат из ..., против туженог „Дамњановић плус“ д.о.о. Београд, чији је пуномоћник Велимир Јакић, адвокат из ..., ради поништаја споразума и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1735/2024 од 13.01.2025. године, у седници већа одржаној 30.01.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1735/2024 од 13.01.2025. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 90/22 од 12.09.2024. године, ставом првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и поништен као незаконит Споразум о престанку радног односа од 04.07.2022. године, којим је тужиоцу престао радни однос код туженог и обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде штете уместо враћања на рад, исплати 71.595,84 динара са законском затезном каматом од 12.09.2024. године до исплате, док је у преосталом делу одбијен тужбени захтев за накнаду штете уместо враћања на рад преко износа од 71.595,84 динара са траженом законском затезном каматом, као и за законску затезну камату да досуђени износ од 71.595,84 динара за период од подношења тужбе до пресуђења. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име неисплаћене зараде и накнаде зараде за јун 2022. године исплати 35.797,92 динара са законском затезном каматом од 1.8.2022. године до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора за 2021. и 2022. годину исплати 27.365,92 динара са законском затезном каматом од 9.8.2022. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 185.150,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1735/2024 од 13.01.2025. године, усвојена је жалба тужиоца и преиначена је првостепена пресуда у делу одлуке о трошковима поступка, тако што је тужиоцу поред досуђеног износа од 185.150,00 динара досуђен још износ од 35.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате, док је жалба туженог одбијена и првостепена пресуда у усвајајућем делу потврђена. Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 18.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у границама ревизијских навода у смислу одредбе члана 408. и 441. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23) – у даљем тексту: ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија туженог неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити је дошло до пропуста у примени или погрешне примене које од одредаба ЗПП због којих се ревизија може изјавити по члану 407. став 1. ЗПП. Другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и оцену доказа, као и примену материјалног права, те поступајући у смислу члана 396 став 1. и 2. ЗПП оценио битне жалбене наводе и навео разлоге које је узео у обзир по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог засновао радни однос на неодређено време по основу закљученог Уговора о раду од 01.09.2021. године за обављање послова радног места „...“. Чланом 10. закљученог уговора предвиђено је да запослени има право на годишњи одмор у трајању од 20 радних дана, а чланом 13. да запослени има право на зараду у висини од 32.456,69 динара месечно нето, увећано за порезе и доприносе који се исплаћују из зараде. Истог дана када је потписан Уговор о раду тужилац је потписао и бланко Споразум о престанку радног односа у којем је цео текст био откуцан, осим датума када престаје радни однос. Тужилац је био привремено спречен за рад у периоду од 06.06.2022. године до 28.06.2022. године. По повратку на рад, законски заступник туженог ББ је рекао тужиоцу да му више није потребан и да може да иде кући и да више не долази на посао. Тужилац је истог тог дана од службенице туженог тражио да му уручи папире о престанку радног односа, али исте није добио већ му је речено да ће му исти бити достављени накнадно. Због болова у леђима, тужилац је 11.07.2022. године, отишао код лекара, када је и сазнао да није здравствено осигуран и да мора да плати трошкове лечења, и одласком у ПИО фонд сазнао је да је као запослени одјављен са датумом 04.07.2022. године. Тужиоцу је престао радни однос код туженог на основу Споразума о престанку радног односа у које је накнадно унет датум 04.07.2022. године. Тужилац није хтео да споразумно раскине радни однос, нити је икада писменим путем обавештен које су последице споразумног раскида радног односа. Тужени тужиоцу није исплатио зараду и накнаду зараде за јун месец 2022. године, нити је за 2021. годину и 2022. годину доставио доказ да је тужилац искористио годишњи одмор, па тужилац за 2021. годину (јер је у тој години радио 4 месеца) остварује право на 7 дана годишњег одмора, док за 2022.

годину (јер је радио 6 месеци) припада му право на 10 дана годишњег одмора, које тужилац није искористио.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом члана 11. Закона о раду, а у вези са чланом 103. ЗОО-а, нашао да је закључени Споразум о престанку радног односа противан принудним прописима, јер за закључење истог није било сагласности воља, а код утврђеног да је тужилац овај споразум потписао бланко, приликом заснивања радног односа, а не дана 04.07.2022. године, који датум је накнадно унет у споразум, при чему тужилац пре раскида радног односа није упозорен на последице споразумног раскида радног односа. Према становишту првостепеног суда, Споразум о престанку радног односа није закључен у складу са одредбом члана 177. Закона о раду, нити је за закључење истог постојала аутономија воље једне од уговорних страна, због чега је исти ништав, при чему, у смислу одредбе члана 11. Закона о раду, истицање ништавости не застарева, па су неосновани наводи туженог да је захтев тужиоца у том делу неблаговремен. Како је наведени споразум о престанку радног односа незаконит, то тужиоцу припада накнада штете уместо враћања на рад у висини 2 месечне зараде, с обзиром на старост тужиоца (43 године), дужину радног стажа код туженог (10 месеци и 3 дана) и броја издржаваних чланова породице. Такође, будући да је тужилац остварио право на годишњи одмор за 2021. годину и за 2022. годину који није искористио пре престанка радног односа, применом одредбе члана 76. Закона о раду, тужени је обавезан да тужиоцу накнади штету због неискоришћеног годишњег одмора, као и неисплаћену износ зараде за јун 2022. године, применом члана 104. Закона о раду.

Другостепени суд је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и закључио да је првостепени суд доносећи пресуду правилно применио материјално право, те је оценио да жалба туженог није основана и навео разлоге за такву оцену.

По оцени Врховног суда, становиште нижестепених судова засновано је на правилној примени материјалног права.

Према члану 175. став 1. тачка 3. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05 ... 75/14), радни однос престаје споразумом између запосленог и послодавца Чланом 177. став 1. истог Закона прописано је да радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог, а ставом 2. истог члана прописано је да је пре потписивања споразума послодавац дужан да запосленог писаним путем обавести о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености.

Према наведеним одредбама, радни однос може да престане на основу писаног споразума послодавца и запосленог. Споразум је закључен кад послодавац и запослени о томе постигну сагласност, која се односи како на престанак радног односа, тако и на остала питања у вези са тим (дан престанка радног односа, неисплаћене зараде и друга примања, неискоришћен годишњи одмор и сл.) и производи правно дејство чим буде закључен. Споразум о престанку радног односа, при томе, мора да буде резултат подударне воље послодавца и запосленог, која мора да буде изражена слободно, јасно, недвосмислено и без мана. Битан елемент споразума је датум закључења, пошто се према њему оцењује способност уговарања, као и датум престанка радног односа, с

обзиром да се послодавац и запослени том приликом споразумевају о свим битним елементима за радно-правни статус запосленог.

У конкретном случају, између тужиоца и туженог није постигнута сагласност воља о споразумном престанку радног односа, будући да је споразум о престанку радног односа потписан од стране тужиоца раније (бланко) приликом потписивања уговора о раду, а датум престанка радног односа је од стране туженог накнадно унет у споразум. Осим тога, тужени није писаним путем обавестио тужиоца о последицама до којих долази у остваривању права за случај незапослености, у смислу члана 177. став 2. Закона о раду. Како је радни однос тужиоцу престао на основу радњи туженог који је искористио „бланко“ потпис тужиоца, односно како није постојала сагласност воља парничних странака за закључење споразума о престанку радног односа и како је исти закључен супротно одредбама члана 177. Закона о раду, то овакав споразумни престанак радног односа не може производити правно дејство, што га чини ништавим. Имајући у виду да на апсолутну ништавост у смислу члана 109. ЗОО суд пази по службеној дужности и да се право на истицање ништавоси не гаси (члан 110. ЗОО), то тужилац може чињенице о апсолутној ништавости истицати у свако доба, због чега су неосновани наводи ревизије да је тужилац захтев за поништај предметног споразума поднео по протеклу рока од 60 дана од сазнања за повреду права (члан 195. Закона о раду), односно једне године од сазнања за рушљивост (члан 177. ЗОО).

Код изнетог, правилно су нижестепени судови закључили да је тужиоцу радни однос незаконито престао и да је тужбени захтев основан, па нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Врховни суд је ценио и остале наводе ревизије, којима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде. У ревизији се понављају наводи који су истицани у жалби против првостепене пресуде, а другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе туженог који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић